

Nr. 25

6. desember 2026

86. árg.

Føðing Kongs

Einglarnir syngja: „Heiður veri Gudi í hægsta himli, og friður á jörð, og í menniskjum góður tokki!“ Luk. 2,14.

Tá ið kongsbørn verða borin í heim, fyrireika tey seg uppi á kongsborgini. Kongsbørn verða ikki lögð í hvørja sum helst song. Har er skart og skreyt á kongsborgini, av tí at tað er ein kongur, sum kemur í heim. Og tá ið tilburðurin er farin fram, so fara tíðindini út frá øllum heimsins útvarpsstøðum, at nú er eitt kongsbarn føtt.

Tá ið Jesus varð føddur í Betlehem, so nýttist honum onga himmalsong, og honum nýttist einki skart og skreyt at varðveita kongstignina. Tað gjørdi ikki petti, um teir lögdu hann í eitt fjós. Tað bilti einki, um hann var borin í heim mitt millum dýrini, tað bilti einki, um hann lá í einari krubbu við hálmi og strái, tí hann var ein sovorðin stórus kongur, at hann kundi verða lagdur har uttan at missa kongstignina.

Og har vóru eingir jarðiskir boðberarar, sum kunngjördu føðing hansara, tí honum nýttist tað ikki. Men allir himmalsins herskarar søgdu hesari jørð frá, at Kongurin var føddur. Allur tann stjørnuklári himmalin kring Betlehem og Judafjöllini fylltist við einglum í milliónatali, sum róptu út: „Heiður veri Gudi í hægsta himli, nú er Kristus føddur, Kongurin í Dávids staði.“

Og Gud setti eina nýggja stjørnu á himmalin við hetta høvið, av tí at Kongurin varð borin í heim, og teir vísu kongarnir úr Asia sóu Betlehemsstjørnuna, og teir komu yvir fjøll og dalar at tilbiðja kongin, sum var komin til jarðar.

Ein kongur var borin í heim.

Aril Edvardsen – Effie Campbell umsetti.

Alt er títt...

Hvat havi eg í hondunum, sum eg kann bera fram sum eitt offur til mín Kong?

Mítt Gull? Ja, tað er lætt at geva, tí eg eigi meir, enn mær tørvar. Gaman í verður upphæddin minni (ella er mín tørvur vaksin), men eg kann geva Honum ein part av tí. Restina skal eg sjálvur hava.

Mína Tíð? Ja, eg skal geva tær eitt sindur av tíð, tað lovi eg. Ikki nógva, men alla tíðina, sum loypur av mínum handilsvirksemi og teimum stuttleikum, eg leiti eftir. Men eg kann geva nakrar fáar tímar hvørja viku.

Mínar Tankar? Ja, eg má hava rúm í mínum sinni at hugsa um stóru náði Hansara. Men tað er so nógva annað at hugsa um, verðin við øllum, sum hon rúmar, so eg gloymi ofta Hann, sum er Kongur konga.

- - - -

Mínar gávur tykjast so smáar, tá ið eg hugsi um, at Hann gav lív sítt fyri meg á krossinum fyri at frelsa sál mína. Kann eg vera nøgdur við at geva Honum ein part og hava tað mesta eftir til mín sjálvan, tá ið alt kemur frá Honum: tíð, evni, ríkidømi?

- - - -

Nei, eg gevi tær meg sjálvan, mín Harri og mín Kongur, tí eg havi einki annað at bera. Mítt gull, mína tíð, mínar tankar – alt er Títt, og einki av hesum vil eg krevja sum mítt. Tak meg heilt og brúka meg, o Harri, til at breiða hin stóra boðskapin, sum er í Orði Tínum. Ikki „nakað“ vil eg bera, ikki „ein part“ vil eg geva, men **alt**. Brúka tað alt til tína æru: likam eins væl og sálina.

John R. Martin, Kirkeklokken. – Effie Campbell umsetti.

Akrarnir eru hvítir til skurðar

Anne Christiansen

Grøvin hjá Ábrahami fekk brøðurnar Ísak og Ísmael at semjast. Saman jarðaðu teir faðir sín.

Tað er ein onnur grøv, sum fær øll tey, sum hava brotið niður øll sløg av figgindaskapi og mannamuni, at semjast. Tann grøvin er tóm, og gjøgnum Jesu Kristi líðing, deyða á krossinum og uppreisn, er ikki longur talan um jøða ella griikka, trælir ella frælsir, maður ella kvinna, tí vit eru eitt í Kristi Jesusi. (Gal. 3,28).

Evangelíið er heimsins týðningarmesti og besti boðskapur at boða heimsins 8 milliárdum menniskjum. Jesus rættleiddi lærusveinar sínar, tá ið teir hildu, at heystið var okkurt, sum fór at vera í framtíðini: Heystið til Guds ríki er búgvíð, og heystið er nú. Tað umfatar bæði Miðeystur og títt og mítt grannalag. Jesu áheitan var: Siga tit ikki: „Enn eru fyra mánaðir, so kemur akurskurðurin?“ Sí, eg sigi tykkum, lyftið upp eygum tykkara og síggið akrarnar; teir eru longu hvítir til skurðar.“ Jóh. 4,35.

Effie Campbell umsetti.

Jólagleði

Ørindadreingir kunnu vera ógvuliga ymiskir – summir eru kvikir, aðrir eru seinförir og pjakutir. Summir koma til dyrnar á ein hátt, so tú fært kensluna av, at hetta er eitt strævið og gleðisleyst arbeiði. Aðrir koma, sum finga teir meir fyri sítt arbeiði enn bara lønina.

David hoyrði upp í tann seinna bólkin. Eftir skúlatíð og eisini leygardagar fyrrapart súkklar hann út við vørum frá einum stórum handli. Altíð sigur hann nøkur vinalig orð, serliga tá ið ræður um eldri fólk, sum tí eisini bíða við dupultari gleði eftir sínum vørum. Hesin fólkaligi og blíðligi drongurin lýsir upp í dagsins einsemi.

Í fjør, tá var David 13 ár, hevði hann nógv um at vera teir seinastu dagarnar undan jolum. Jóláaftan fekk hann løn sína sum vant, men hann fór ikki til hús beinanvegin. Fyrst fór hann yvir hagar, sum tey seldu tey seinastu jólatrøini, og har kannaði hann tey gjølla, áðrenn hann valdi sær eitt, sum hann helt var hósbandi. Hann bant tað fast upp á súkkluna, og so koyrði hann til eitt av sínum viðskiftafólkum, gomlu frú Svendsen, sum ikki bara var yvir 70 ára gomul, men sum eisini hevði verið blind í 37 ár.

„Tað eri eg, frú Svendsen,“ segði hann, tá ið hann stóð í hurðini. So fór hann inn og setti træið upp. Hann prátaði blíðliga við hesa eldri konuna, meðan hann pyntaði træið við tí pyntinum, sum hann hevði havt við sær heimanífrá.

Frú Svendsen fekk ikki orðið upp. Sjálvt tá ið hann segði farvæl og ynskti henni gleðilig jól, var tað ringt hjá henni at málbera seg rætt og takka. Men henda gamla konan var so rørd. Hon sat alla tíðina og nam við greinarnar og andaði

henda fríska grannaangan í seg. „Eg eri 71 ár,“ helt hon á at siga, „og eg havi ongantíð áður havt eitt træ.“

Sanniliga er munur á ørindadreingjum, summir koma ið meir enn vørunum.

„Kirkeklokken“ 1971 – Effie Campbell umsetti.

Einglanna lovsongur

Í 1869 varð Store Nordiske Telegrafelskab sett á stovn. Tá ið teir vóru lidnir at leggja undirsjóvarkaðalin, kom stýrið saman at samtykkja, hvat ið skuldi standa í fyrsta fjarritinum, sum sendast skuldi, nú nýggi kaðalin skuldi vígast.

C. F. Tietgen kom við uppskotinum, at tað skuldi vera lovsongurin, sum einglarnir sungu, tá ið Frelsarin varð føddur. Alt stýrið tók undir við tí, tí betri tekstur var ikki til.

Heilsanin úr Danmark til umheimin ljóðaði tí soleiðis:

„Heiður veri Gudi í hægsta himli, og friður á jørð, og í menniskjum góður tokki!“

Sum tað var vakurt gjørt av Store Nordiske at æra Gud á henda hátt. Okkara ættarlið átti at lært av hesum. Tíðarandin er gudleysur. Hvat skal til, fyri at broyting kann koma í? Tað skal ein nýggjur andi til – Heilagi Andin! Andin, sum ger Barnið í Betlehems krubbuni, Hetjuna frá Golgata og hin upprisna Harran og Frelsaran livandi fyri hjørtum okkara. Ikki fyrr enn tá verður tú sjálvur eitt spillivandi menniskja, sum kann frøa teg um Hann.

„Kirkeklokken“ 1971 – Effie Campbell umsetti.

Tú kemur ongantíð uttan um Jesus. Tú kanst flýggja so nógv, sum tú vilt; men tú mást mæta honum fyrr ella seinni, og tá er tað týðningarmikið, at tú mætir honum sum frelsara og ikki sum dómara.

e.c. ums.

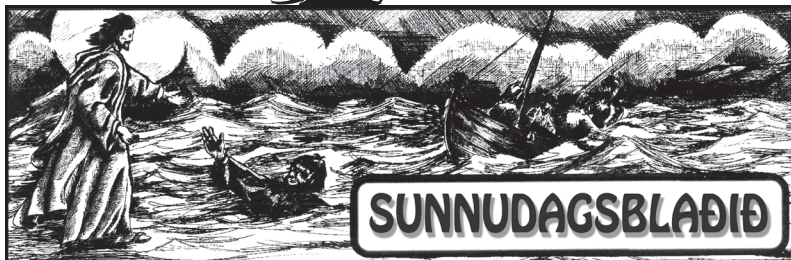
SUNNUDAGSSKÚLIN

6. des.	Tekstur: Luk. 1,26–31 + 36–45 + 56	Bibliuorð: Luk. 1,37
13. des.	Tekstur: Jónánatt, Luk. 2,1–20	Bibliuorð: Luk. 2,11

Útgevandi: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.

Blaðstjóri: Jørgen Andreassen - jorgen@mission.fo

Umbróting & prent: Control P – controlp@controlp.fo – tel. 35 77 74

Nr. 26

20. desember 2026

86. árg.

Hin tómí stólurin

Ein dagin var telefon til prestin í lítlu bygdini. „Ja, það er um pápa mín,“ segði konan í telefonini, „hefur tú høvi at koma at heilsa upp á hann einaferð í næstu viku? Eg haldi ekki, at hann hefur so nógva tíð eftir, og hann hevði verið glaður at sloppið at tosað við teg.“

Prestur segði, at hann skuldi koma á vitjan komandi viku. Tá ið prestur so kom á gátt haruttan at hava boðað frá frammanundan, sá hann ein tóman stól standa við síðuna av songini hjá manninum.

„Íðan, visti tú, at eg fór at koma?“ spurdi prestur. „Nei, als ekki, men nú, tá ið tú ert her, er það eitt, eg vil spyrja um.“

„Sjálvandi, hvat vilt tú tosa um?“ spurdi prestur, meðan hann setti seg niður.

„Jú, veitst tú, eg havi ekki verið Guds besta barn, eg havi ekki gingið serliga nógv í kirkju, og ekki havi eg lisið nógv í Bíbliuni heldur, næstan alt lívið havi eg havt torført við at biðja. Eg havi ongantið lært, hvørji orð tú skalt brúka, ella hvat ið tú skalt biðja um. Men fyr tveimum árum síðani var það ein vinmaður mín, sum segði, at það at biðja var ekki so torført. Eg skuldi bara seta ein tóman stól fram og lata, sum Jesus sat har, og so kundi eg tosa við Hann, sum við einhvønn annan. Og það riggaði heilt væl.“

Eg seti enn henda stólin fram, og so tosi eg við Jesus. Men sig mær, tú sum ert prestur, havi eg loyvi at gera soleiðis, ella heldur tú, at Gud verður illur við meg, av tí at eg ekki biði, sum vit eiga at gera?“

Prestur sat kvírrur eina løtu, tí hann var so rørdur av hesum gamla, sum var so ærligur, og sum hevði ein slíkan longsul eftir

at tosa við Gud. „Vinur mín,“ segði prestur, „eg eri vísur í, at tú hefur einki at stúra fyri. Eg eri vísur í, at Gud setur stóran prís upp á tínar bønir, og eg eri heilt vísur í, at Jesus er hjá tær, tá ið tú tosar við Hann.“

Lætt var at síggja, hvussu ein stórur steinur fall frá hjartanum í gamla manninum, tá ið hann hoyrði orðini hjá presti. Hesir báðir menninir tosaðu eina løtu saman, áðrenn prestur var noyddur at fara víðari.

Einar tvær vikur seinni ringdi dóttirin aftur. „Eg vil bara siga, at nú er pápi deyður,“ segði hon. – „Við djúpastu samkenslu!“ segði prestur. „Tað ger mær ilt at hoyra. Nær var tað?“

„Í gjár seinnapartin. Fyrrapartin prátaðu vit saman sum vant. So fór eg út nøkur ørindi, og tá ið eg kom aftur, var pápi sovnaður burtur. Alt andlitið strálaði av einum stórum friði. Men veitst tú, tað er løgið. Beint áðrenn pápi doyði, hevði hann reist seg hálvavegna upp og lagt høvdið niður á tann stólin, sum altíð stóð við song hansara!!“

Effie Campbell umsetti.

Frískur og ferðugur

„Eg havi lagt fram fyri tykkum lívið og deyðan, signingina og banningina. Vel nú lívið, so at tú mást liva.“ 5. Mós. 30,19.

Eg hitti 94 ára gamla Bjarne Stålstrø, fyristøðumann fyri jól (2017), og eg spurdi, um hann hevði verið á elgveiði í ár. Hann svaraði: „Nei, men eg vóni, at eg kann fara næsta ár.“ Eg hugsaði um, hvussu tað bar til, at Bjarne var vordin so gamal, og hvussu hann hevði hildið seg so raskan og ferðugan í 94 ár. Tað eru helst orðini hjá pápa hansara til hann og brøður hansara, tá ið teir vóru smáir: „Dreingir, nú mugu tit plága kropp tykkara hvønn dag, annars fer kroppurin at plága tykkum.“ Tey orðini høvdu makt og hava gjørt, at Bjarne er vordin 94 ár við at halda kroppin frískan og ferðugan gjøgnum nógva rørslu, skógarferðir og veiði. Tað er løgið, hvussu mótstøða antin ger okkum sterk ella fær okkum at vera við undirlutan. Fólk kunnu vaksa upp undir ringastu umstøðum, men kortini gerast vinnarar. Onnur eru fødd við silvurskeið í hondini, men gerast veik og taparar í lívsins stríði. Tí sigur Móses: „Eg havi lagt fram fyri tykkum lívið og deyðan, signingina og banningina. Vel nú lívið, so at tú mást liva.“ 5. Mós. 30,19.

Effie Campbell umsetti.

Ein hirðasálmur

Tað var ein seyðamaður,
sum elskaði øll lomb so smá,
hann bar tey ússaligu,
og hini fylgdu honum tá.

Ein dagin var eitt horvið,
eitt frálíkt lamb við ull sum snjó,
og hirðin var so syrgin,
hann hevði hvørki frið, ei ró.

So fór hann út at leita
upp lambið, sum ei var har tá,
hann leitaði so víða,
og har ei onnur vildu gá.

Og aftan fyri garðin
hitt hvíta lambið hirðin fann,
tað jarmaði av gleði,
tí sera væl tað kendi hann.

Á herðunum hann bar tað
hin langa veg til húsa heim,
og hini øll tey gleddust,
tí øllum longdist eftir teim.

Og Jesus Kristus leitar,
og einki forða honum kann,
hann leitar, til hann finnur,
tí síni lomb, tey elskar hann.

Effie Campbell umsetti.

Tá ið talan er um møður, stóð eitt skelti við eina kirkju: „Um menningarlæran hjá Darwini er røtt, hvussu ber tað so til, at møður framvegis bara hava tvær hendur?“

Og sum tað stóð á FB nú um dagarnar: Um menningarlæran er røtt, hvussu ber tað so til, at apur eru til enn, og hví síggja vit so ikki ein skapning, sum er hálvur apa og hálvtt menniskja?

NEI, tað skal ein stór trúgv at trúgva slíkum heilaspuna!!!

e.c. ums.

Hann kendi Hirðan

Tá ið eg var prestur í M., høvdu vit eitt sunnukvøld eina serliga skrá. Vit høvdu boðið einum manni frá lærda háskúlanum og einum frikirkjupresti at bera fram 23. sál.

Lærði maðurin frá háskúlanum var upplærður í dramatikki og talukynstri, og tá ið hann var liðugur at bera sítt fram, var samkoman ógvuliga hugtikin.

So kom hin gamli prædikumaðurin upp á talarastólin, meðan hann styðjaði seg til stavin. Við eitt sindur piprandi rødd endurgav hann 23. sálmin og setti seg so niður. Ikki eitt ljóð kom frá samkomuni. Hetta var ein friður, sum fólk kendu á sær, var mettaður við bøn.

Hin ungi, lærði maðurin fór á føtur og segði: „Munur er á okkum báðum. Eg kenni sálmin. Hann kennir Hirðan.“

„Kirkeklokken“ 1971 – Effie Campbell umsetti.

Harrin talaði til Hans Nielsen Hauge og segði: Tú skalt játta navn mítt fyri fólkinum og siga, at tey mugu VENDA UM, tí tú verður ikki frelstur Í SYNDINI, men FRÁ SYNDINI. – Bíblían kennist ikki við orðið „kulturkristin“!

e.c.

Eg las einaferð í „Kirkeklokken“ um eina konu, sum bað nóg. Hon segði, at ein dagin talaði Harrin við hana og segði: „Tú skalt eisini biðja hesa bønina: „Harri, frels tann, sum er tættast við ævinleikan.“ Hatta kundu vit kanska øll hugsað um?

e.c.

Sunnudagsblaðið er eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

Sunnudagsblaðið
*ynskir øllum eini gleðilig jól
og Harrans signing í komandi ári*

SUNNUDAGSSKÚLIN

20. des. **Tekstur:** Matt. 2,1-15 + 19-23

Bíbliuorð: Luk. 2,10

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.

Blaðstjóri: Jørgen Andreassen - jorgen@mission.fo

Umbróting & prent: Control P – controlp@controlp.fo – tel. 35 77 74